κιάθω, ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ κίω, γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ συνθέτου **μετακιάθω**, ὁ ἴδε.

κίαται (= **κέαται, κεῖνται**), Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Cau. 42, A, στ. 22· **κίατο**· «ἐκινεῖτο· (ἔκειτο;)» Ἡσύχ.

κιβάριον, τό, τὸ Λατ. cibarium, τροφή, σιτία, σιτηρέσιον, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 5109N. 13.

κιβδηλεία, ἡ, νόθευσις, Πλάτ. Νόμ. 916D, 920C.

κιβδήλευμα, τό, νόθευσις, τὰ κιβδηλεύματα .. τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917E.

κιβδηλεύω, (κίβδηλος) νοθεύω τὸ νόμισμα ἀναμιγνύων ἄλλας οὐσίας, τὸ νόμισμα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 3, 2· [νομίσματα] οὐ κεκιβδηλευμένα Ἀριστοφ. Βάτρ. 721· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 917B. **II.** μεταφορ., εὐ κιβδηλεύω τι, τεχνάζομαι καὶ οὕτως ἐξαπατῶ, παγιδεύω, Εὐρ. Βάκχ. 475.

κιβδηλία, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιβδήλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 158, ἴδε **κίβδηλος** ἐν τέλ.· κ. δημιοειδὴς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

κιβδηλιάω, κυρίως φαίνομαι ὡς κεκιβδηλευμένος χρυσός· μεταφορ., φαίνομαι κίτρινος, πάσχω ἐξ ἰκτέρου, Ἀριστ. Προβλ. 1. 5.

κίβδηλος, ον, νενοθευμένος, νόθος, ἀχρεῖος, ἰδίως ἐπὶ νομίσματος, χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου Θέογν. 119, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 516· στατῆρες κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 10· ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 916E· κ. λόγος τοῦ τόκου ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 507A· τιμαί, ἀντίθετ. τῷ ἀληθεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 728D· ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε, τοῦτο δυνατὸν ν' ἀποδειχθῆ μὴ ἀληθές, Εὐρ. Ἠλ. 550· τὸ σὰν κίβδαλον, δηλ. προφερόμενον μετὰ νόθου ἤχου, Πινδ. Ἀποσπ. 47, ἔνθα ἴδε Donalds. **II.** μεταφορ., χαμερπής, ψευδής, νόθος, ἀπατηλός, ἀντίθετ. τῷ **ἀληθής**, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θέογν. 117· κίβδηλον .. ἦθος ἔχοντες ὁ αὐτ. 965· τοῦτο ὄζος κιβδηλότατον ποίησε ὁ αὐτ. 123· δίκαιον Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 7· ἐπὶ χρησμῶν, ἀπατηλός, Ἡρόδ. 1. 66, 75., 5. 91· ἐπὶ γυναικῶν, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Εὐρ. Ἱππ. 616· κ. ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ. 918A. (Πολυδ. Ζ', 99, Ἡσύχ., ἀναφέρουσιν ὡς ἀρχικὸν τύπον **κίβδος** = ἡ σκωρία δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ χρυσός· καὶ ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 158 ἑρμηνεύει τὸ **κιβδηλία** ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἄργυρος· ὁ Πολυδ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι **κίβδης** = **πανοῦργος**, ὁ κιβδηλεύων ἢ ἀποτρίβων τὰ νομίσματα, καὶ **κίβδωνες** (οὐχὶ **κιβδῶνες**, κατὰ Φώτ.), = **μεταλλεῖς**, οἱ ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζόμενοι).

κίβδης· «κακοῦργος· κάπηλος. χειροτέχνης» Ἡσύχ.

κίβῖσις [κῐ], ἡ, λέξις Κυπρία ἀντὶ τοῦ **πήρα** (Ἡσύχ.), πήρα, σακκούλιον, οἷον ὁ Περσεὺς ἔφερεν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 224, Φερεκύδ. 26, Καλλιμάχ. Ἄποσπ. 177· — ὡμοίαζε πρὸς τὸν σάκκον τῶν θηρευτῶν, ὡς φαίνεται ἐπὶ ἀγγείων, Κατάλογ. τῶν ἐν Βρεταν. Μουσ. Ἀγγείων 548, 641*. **κίβισις** ὡσαύτως ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολ., **κίβησις** Σουίδ., Ὡρίων σ. 87· **κύβεσις** καὶ **κυβησία** Ἡσύχ.· καὶ **κίββα** (Αἰολ.), ὁ αὐτ.

κίβος, ὁ, ἐνεός, Ἡσύχ., κατὰ δὲ Σουίδ. «κίβος, κιβωτός».

κῐβώριον, τό, τὸ περικάρπιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ ῥίζα τοῦ φυτοῦ λέγεται **κολλοκασία**, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κέξ., πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128. **II.** ποτήριον, εἴτε ἐκ τῆς ὕλης εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος, Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 477E. **2)** σκιάς, οὐρανὸς τῆς ἱερᾶς τραπέζης ἐν τῷ ἱερῷ, Βίος Βασιλ. 184C, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 232, 16, ἐπίσης, **κιβούριον** Χρον. Πασχάλ. 713, 11, Μαλαλ. 490, 3, κλ.

κῐβώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κιβωτός**, Ἀριστοφ. Πλ. 711, Ἀριστ. Μεταφ. 7. 2, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 24, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **κῐβωτάριον**, Ἱέρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 272, Συλλ. Ἐπιγρ. 2860. II. 12.

κῐβωτοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κιβώτιον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θίβη**.

κῐβωτοποιός, όν, ὁ κατασκευάζων κιβώτια, Πλούτ. 2. 580E.

κῐβωτός, ἡ, ξύλινον κιβώτιον ἢ θήκη, Τουρκ. «σανδοῦκι», Ἑκαταῖ. 368, Σιμων. 240, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1000, Σφ. 1056, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 22, κτλ. (Ὁ Σουίδ. μνημονεύει τὴν λέξιν **κίβος** ὡς τὸν ἀρχικὸν τύπον· πιθ. συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ **θίβη**). [ῐ παρ' Ἀριστοφ., ῐ πρῶτον παρὰ Γρηγ. Ναζ.].

κίγκαλος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κίγκλος**.

κίγκασος· «κυδευτικός τις βόλος» Ἡσύχ.

κιγκλίζω, σείω τὴν οὐρὰν ὡς πτηνόν· — μεταφορ., συνεχῶς μεταβάλλομαι, οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν Θέογν. 303· πρβλ. **προσκιγκλίζω**.

κιγκλίς, ίδος, ἡ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κιγκλίδες**, ἡ κιγκλιδωτὴ πύλη τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ βουλευτηρίου, δι' ἧς οἱ δικασταὶ ἢ βουλευταὶ εἰσήρχοντο ὅπως διέλθωσι διὰ τῶν δρυφάκτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 641, Σφ. 124· μεταφ., ῥητορεία κιγκλίδων ἐπιδέουσα, ἔχουσα χρείαν τῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ τῷ βουλευτηρίῳ ἀσκήσεως, Πλούτ. 2. 975C· ἐπὶ εἱρκτῆς, σχοινισμοὶ καὶ κιγκλίδες ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 20, δεσμεύσεις καὶ καθείρξεις, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ· — ἐν τῷ ἐνικῷ, ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβειν, διαμένειν ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 21· — μεταφ., αἱ διαλεκτικαὶ κιγκλίδες, λογικὰ σοφίσματα ὄπισθεν τῶν ὁποίων ὀγυροῦταί τις. Ἰουλιαν. 330C, πρβλ. Πλούτ. 2. 975C.

2) κιγκλιδωτὴ πύλη, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. **II.** μεταγεν., = **δρύφακτοι**, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 68· καὶ ἐν τῷ ἑνικ., ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 14.

κίγκλῐσις, εως, ἡ, ταχεῖα, ἐξαφνικὴ κίνησις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833· οὕτω **κιγκλισμός**, ὁ, αὐτόθι 791.

κιγκλο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαίνων, περιπατῶν ὡς ὁ **κίγκλος**, τινασσόμενος, Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 191.

κίγκλος, ὁ πτηνόν τι, κατά τινας εἶδος σεισοπυγίδος («σουσουράδας»)· ἀλλ.' ὁ Sundevall νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Tringa subarquata, ἢ T. alpina· κ. πολύπλαγκτος Θέογν. 1257· πρβλ. Αὐτοκράτην ἐν «Τυμπανισταῖς» 1, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 66, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 1· — παροιμ., κίγκλου πτωχότερος, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ὁ κίγκλος δὲν εἶχεν ἴδιαν φωλεάν, Μένανδρ. ἐν «Θαΐδι» 4.— Ὁ Σουίδ. μνημονεύει καὶ τύπον **κίγκαλος**.—Πρβλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. **κίλλουρος, σεισοπυγίς**.

κιγκράω, κιρνάω, Ἡσύχ.

κιγχάνω [ᾰ], ἴδε ἐν λέξ. **κιχάνω** [ᾰ].

κίδαβος, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κίκκαβος** Πολυδ. Θ', 83.

κίδαλον, τό, «κρόμμυον» Ἡσύχ.· πρβλ. **καψιπήδαλος**.

κίδᾰρις, -εως, ἡ, Περσικὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, πιθανῶς τί αὐτὸ τῇ βασιλικῇ **τιάρᾳ** ἢ **κυρβασίᾳ**, Φίλων 2. 152, 155, Πολυδ. Ζ', 58, κτλ.· — τύποις τε: **κίταρις** ἀπαντᾷ παρὰ Κτησ. Περσ. 47, Πλουτ. Ἀρτοξ. 28, Πομπ. 42, Ἡσύχ. κλ. **II.** εἶδος Ἀρκαδικοῦ χοροῦ, Ἀθήν. 631D.

κιδάφη, ἡ, ἀλώπηξ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κιδαφεύειν**.

κίδᾰφος, η, ον, πανοῦργος, δόλιος, Ἡσύχ.· καὶ ὡς οὐσιαστ.. **κίδαφος, κιδάφη, κινδάφη, κινδάφιος**, = **σκίνδαφος**, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ.· παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, **σκιδάφη**· — Ῥῆμα **κιδαφεύω**, = **πανουργέω**, Ἡσύχ.

κίδναμαι, παθ. τοῦ **κίδνημι** (ὅπερ εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπικ-**, ἔχον πρὸς τὸ **σκίδνημι** ὡς τὸ **κεδάζω** πρὸς τὸ **σκεδάζω**), ποιητ. ἀντὶ **σκεδάννυμαι**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐξαπλοῦμαι ὑπεράνω, ἐκτείνομαι, ἐπὶ τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας, πᾶσαν ἐπ' σίαν κ. Ἠώς Ἰλ. Θ. 1· ὑπεὶρ ἄλα κίδναται Ἠώς Ψ. 227· ὀδμὰ κατὰ χῶρον κ. Πινδ. Ἀποσπ. 95. 6· ἅπαξ παρὰ τραγ., ὕπνος ἐπ' ὄσσοις κ. Εὐρ. Ἐκ. 916· κολοιῶν κρωγὶὸς .. κιδνάμενος Ἀνθ. Π. 7. 713.

κιδνωτέρους (οὕτως ὁ κῶδ. ἀντὶ **κιδνοτέρους**), «ἀσθενέστερος (ἀκιδ-)» Ἡσύχ.

κίδρα· «αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαὶ» Ἡσυχ.

κιείνησις, ἡ, κίνησις, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ., ἔδει δὲ κιείνησιν καλεῖσθαι Πλάτ. Κρατ. 426C.

κιέλλη· «φέγγος, αὐγή, φῶς. πάχνη, ὁμίχλη» Ἡσύχ.

κῐθάρα, Ἰων. **-ρη** [θᾰ], ἡ, τὸ Λατ. cithara (ὁπόθεν guitar), εἶδος λύρας ἢ φορμιγγος, Ὅμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 510, 515, Ἡρόδ. 1. 24, καὶ Ἀττ.· ἀλλ' ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἀείποτε **κίθαρις**.—Εἶχε σχῆμα τριγωνικόν, καὶ ἑπτὰ χορδὰς (ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Τερπάνδρου), Εὐρ. Ἴων 881· ἀλλ' ηὐξήθη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν βραδύτερον εἰς ἐννέα καὶ ἑνδεκα, Σουίδ. ἐν λέξ. **Τιμόθεος**. Ἀδύνατον δὲ ἦτο νὰ διέφερε πολὺ ἀπὸ τῆς λύρας ἢ τῆς φορμιγγος, (ἴδε λέξ. **κιθαρίζω**)· πρβλ. λεξικὸν τ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. **λύρα**. **II.** = **κίθαρος**· ἐν τῷ πληθ. αἱ πλευραὶ τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ. σ. 135.

κῐθάρ-αοιδός, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ **κιθαρῳδός**, ὅθεν ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1318, τὸ ὑπερθ. **κιθαραοιδότατος**· οὕτως Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 9·—ἔν τινι Βοιωτ. ἐπιγραφ. **κιθαραϝοδός**, Συλλ. Ἐπιγ. 1583. 19.

κῐθᾰρίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κίθαρις) παίζω τὴν κιθάραν ἢ ἐν γένει μουσικὸν ὄργανον, φόρμιγγι .. ἱμερόεν κιθαρίζε Ἰλ. Σ. 570, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 202· οὔτω, λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 423, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 3, 1, Οἰκ. 2, 13· ὥστε ἀδύνατον νὰ ὑπῆρχε μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ **κιθάρας, λύρας** καὶ **φόρμιγγος** (ἰδὲ ἐν λέξ.)· κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταται, ἐπὶ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου (ὡς λέγει ὁ Κικέρων, Themistocles, cum lyram recusasset, habitus est indoctior), Ἀριστοφ. Σφ. 959, πρβλ. 989· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο τεκμήριον παιδείας κατὰ μικρὸν ἀπέβαλε τὴν σημασίαν του, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1357· παροιμ., ὄνος κιθαρίζειν περιρώμενος, ὡς τὸ ὄνος πρὸς λύραν (ἰδὲ ἐν λέξ. **λύρα**), Λουκ. Ψευδολ. 7.— Παθ., ἐπὶ μουσικῆς ἢ μελῳδίας, παίζομαι εἰς τὴν κιθάραν, Πλούτ. 2. 1144D.

κιθάριον, τό, μικρὰ κιθάρα, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κιθάρειον** κατὰ διόρθ. Casaub., Ἀθήν. 550A.

κῐθάρις, -ιος, ἡ αἰτ. **κίθαριν**, = **κιθάρα**, Ὅμ., ὅστις οὐδαμοῦ ἔχει τὸν δεύτερον τύπον, Ὀδ. Α. 153, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Π. 5. 61, Ἀριστοφ. Θεσμ. 124. **II.** ὡς τὸ **κῐθαριστής**, ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν κιθάραν, ἡ κιθαριστική, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις Ἰλ. Γ. 54, πρβλ. Ν. 731, Ὀδ. Θ. 248· — ἰδὲ **κιθαρίζω**.

κῐθαρῐσις [ᾰ], **-εως**, ἡ, τὸ κιθαρίζειν, Πλάτ. Πρωτ. 325E· κ. ψιλή, ὅ ἐστιν ἄνευ τοῦ ᾄσματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669E· — πρβλ. **ἔναυλος**.

κῐθάρισμα [ᾰ], τό, τὸ ἐπὶ τῆς κιθάρας κρουόμενον μέλος, μελῳδία διὰ τὴν κιθάραν. Πλάτ. Πρωτ. 326B